

Dag lieve mensen,

Het is al weer 2 januari 2008, en ik wil beginnen met een ieder een heel gelukkig en plezierig nieuwjaar toe te wensen. Ik denk dat ik hiermee, zonder overleg, voor de hele groep mag spreken.

De helft van de reis ligt al weer achter ons, zo ook de feestdagen, en een ieder is hard aan het werk om deze reis zo produktief mogelijk te maken. Vooral onze Hauke, die binnenkort eindelijk eens een keer Herr Dr. voor zijn naam wil zetten, maakt zoveel produktieve uren, dat hij deze week niet eens tijd heeft om een nieuwsbrief te schrijven. Vandaar dat ik nu voor m'n beurt spreek.

31 december 2007

De laatste dag van het oude jaar. Ook hier aan boord wordt aan het einde van het oude jaar en het begin van het nieuwe jaar niet voorbij gegaan. 31 december om 16.00u werd al het onderzoekswerk even stilgezet tot de volgende ochtend. Natuurlijk niet al het werk viel hieronder, want het schip moest wel veilig blijven varen. Ook de koks bleven tot het laatste moment actief met het creëren van een heerlijk eindejaarsprodukt. Ik ken trouwens ook nog een wetenschapper die tot tien voor twaalf bleef worstelen met een database die niet direct wilde doen wat Jan Andries wilde. En dit terwijl het overgrote deel van de bevolking al vanaf een uur of zes 's avonds bezig was met feestvieren. Ik moet zeggen dat hij er wel was op het moment dat de champagneglazen de lucht in gingen. Later in de nacht kwam hij met een diepe zucht van opluchting naast me staan op het dansfeest met de woorden: "Zo, dat is ook weer gedaan". Er stond een tevreden man naast me.

Zoals ik al zei, om 16.00u werd er gestopt met werken en werd de "Arbeitsgang" die uitkomt bij het "Geräteraum", de plekken aan boord om grote feesten te vieren, klaargemaakt. De gang veranderde in een lopend buffet van een meter of twintig waar een ieder vanaf 18.00u z'n bordje kon vullen om het in het, tot feestzaaltje omgetoverde, "Geräteraum" op te eten.

Daarna kon er in de bioscoopzaal een film, "Dinner for one", bekeken worden. Deze heb ik gemist omdat André in slaap was gevallen en mij dus niet op tijd kon wekken. Om de avond niet al te lang te laten duren, hadden drie oude bekenden van ons, Laura, Martina en Matilda, de "First Polarstern Olympic Games" georganiseerd.

Achttien teams van twee personen moesten het tegen elkaar opnemen in niet mis te verstane behendigheids- en conditiespelletjes. Dit varieerde van roestvaststalen D-sluitingen poepen in een potje, beschuit eten en zo snel mogelijk fluittonen produceren, tot een wedstrijd tussen elke keer drie mensen die zich in een overlevingspak moesten hijsen en compleet met zwemvest, helm en

emmer naar de brug moesten rennen, zich op de brug melden en weer naar beneden rennen. Vijf trappen op en af, ik voel het nou nog in m'n benen.

Om twaalf uur op de brug, waar ik het nog nooit zo vol heb gezien, luidde de scheepshoorn het nieuwe jaar in. Een intiem moment voor mij, om met al die mensen die in een zo korte tijd dierbaar worden, te proosten op het nieuwe jaar. Zo met elkaar op zo'n "klein" bootje op die grote oceaan.

Ja, en of het niet genoeg was, waren er vanaf twaalf uur ook nog twee mensen jarig. Dit werd niet vergeten in alle drukte. Al werd de groep feestende mensen met het uur kleiner, er werd doorgedanst tot in de kleine uurtjes.

Mijn neiging om alleen maar over mensen te schrijven, wil ik dit keer, met enig plezier, onderdrukken. Ik wil deze nieuwsbrief vandaag ook gebruiken voor een ode aan de SUIT. Buiten een klein balansprobleempje om, wat ontstaan is nadat we de afmetingen van het frame verkleind hebben, doet mijn kindje, mijn baby, het uitzonderlijk goed. Zowel onder het ijs als in open water. Er zijn maar een paar kleine aanpassingen nodig om onze SUIT bedrijfsklaar te maken voor ijs of open water situaties. En vangen doet ze ook! Gisteravond zat er weer een zeldzaam slakje in (het vermelden van details laat ik aan Hauke over). De uitspraken van onze burens (die in dieper water vissen), dat ze weer nauwelijks iets gevangen hebben, zijn bij ons niet te horen. Alles gaat ons dus voor de wind, en dat geeft mij tijd om dingen te maken die ons werk met de SUIT veraangenamen en perfectioneren. Zo heeft de onderwatercamera een nieuwe roestvaststalen behuizing gekregen, en daarmee ook een andere plek in het frame. In het "natte lab" heb ik een houder gemaakt waar we het "Cod End", de eindbuis van het net, in kunnen zetten. Deze eindbuis is waterdicht, en vormt hierdoor een mini oceaantje voor de dieren die er door ons mee gevangen worden. Het zorgt er dus voor dat de dieren een grotere kans maken om in leven te blijven tijdens het vissen en tijdens het vervoer naar het lab en eventueel het aquarium van Jan Andries. Met andere woorden: Onze vangst kan in het lab nu niet meer omvallen of omgegooid worden. En zo rommel ik dus lekker door. Bijna iedere dag wordt er wel weer wat bedacht om me bezig te houden.

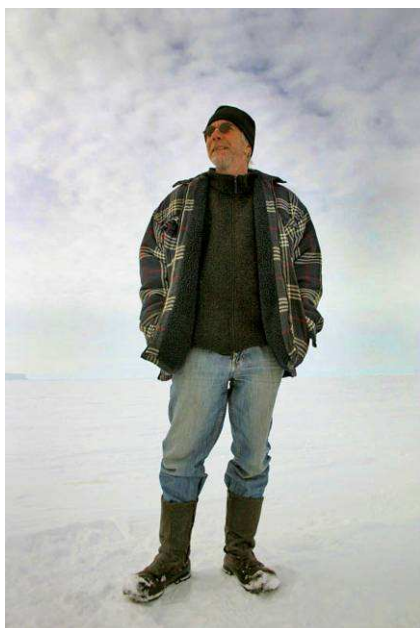

De vangsten worden voornamelijk door Hauke en André verwerkt, en soms, als hij er tijd voor heeft, door Bram. Ik zelf doe dan wat sleutelwerk, kijk de jongens op de vingers en probeer er voor te zorgen dat Jan Andries niet geheel verkleumd. Tijdens het filmen en foto's maken in de koelcontainer, waar zijn aquaria staan, storm ik wel eens naar binnen met een warm kopje koffie. Ja, en dan kan het gebeuren dat ik dan in het half duister z'n "studioverlichting" omver schop, en van schrik de koffie over z'n voeten gooi. Als je Jan verschrikt en verstoord wil zien kijken, dan moet je dit eens proberen.

Verder blijven Jan en Bram druk met de tellingen vanaf het dak van de brug met de daarbij behorende administratieve verwerking in hun kantoren. Zij hebben al heel wat meer walvissen gezien dan ik in m'n hele leven. André is eigenlijk op alle fronten aanwezig en laat zich gelukkig niet gek maken als ik dan nog eens half scheldend om de hoek kom kijken om te melden dat er wel opgeschoten moet worden "want we gaan zo vissen en er moet nog van alles gebeuren!". Gelukkig kan hij altijd even bijkomen als hij met Jan mee moet om te vliegen.

O ja, nog even over Hauke. Als hij eenmaal zo moe is dat hij niet meer kan denken, zegt hij dat hij even diep moet nadenken en doet daarbij de deur van z'n hut dicht. Of hij dan stiekem slaapt of voor de duizendste maal naar het filmpje over z'n dochter Levke kijkt, weten we niet.

Bram heeft niet veel slaap nodig hebben we ontdekt. Want van lang slapen word je alleen maar moe, en vroeg of laat moet je toch op. Ja, en ik zei de gek, ik heb even tussendoor deze brief geschreven en ik ben een gelukkig mens.

Lieve groeten van mij,
Michiel.

*En natuurlijk ook van
André, Bram, Hauke en Jan Andries.*

*photo's New Year celebration
by Torben Riehl*